

[Kofod-Svendsen]

neskeskæbner, det drejer sig om sager, hvor de pågældende har et retskrav på meddelelse af opholdstilladelse. Det er sager af meget væsentlig betydning for de pågældendes familiemæssige situation, herunder forholdet til deres mindreårige børn.

Mon vi ikke alle er enige om, at en sådan fejl ikke må gentages? Derfor må vi sikre os, at en sådan fejl ikke sker igen.

For få dage siden kritiserede Østre Landsret den måde, som Direktoratet for Udlændinge og dermed Justitsministeriet har behandlet flytningesager på. Kendelsen siger, at Justitsministeriet i realiteten fortsatte sin administrative praksis fra før 1983, til trods for at udlændingeloven blev lavet om i 1983.

Man kan naturligvis have forskellig mening om udlændingeloven fra 1983. Det kan man om enhver lov, men det skal være en selvfølge, når der i Folketinget vedtages en ny lov, at det berørte ministerium naturligvis skal administrere efter den nye lov og ikke efter den gamle. Lov er lov, og lov skal holdes. Der var igen noget, der gik galt i Justitsministeriet.

Dertil kommer, at den advokat, der har været forsvarer i 3 af sagerne, har nævnt for mig, at i nogle måneder har Justitsministeriet undladt at give den klagevejledning, som forvaltningsloven forudsætter, og som udlændingelovens § 52 lægger op til.

Med Østre Landsrets dom siger tidligere justitsminister Erik Ninn-Hansen til Berlingske Tidende den 19. april:

»Jeg har jo ikke været sagsbehandler og ikke haft kendskab til de konkrete sager, så jeg må henvise til ministeriet.«

Efter den udtalelse må Justitsministeriet have fejlfortolket loven uden ministerens viden. Jeg kan ikke lade være med at spørge: Er det også det, der er sket i tamilsagen? Eller hvordan?

Vi står altså i den situation, at noget er gået galt i Justitsministeriet. Her kommer spørgsmålet: Skal vi så sætte kikkerten for det blinde øje og lade som ingenting, eller skal vi ønske en fuldstændig afklaring af ansvarsplaceringen? Af hensyn til retsbevidstheden skal vi have en fuldstændig afklaring.

Der er to muligheder: Den ene er, at ingen minister har gjort noget dadelværdigt. Det er et sammenbrud af meget uheldige omstændigheder, der er årsag til, at det gik galt i Justitsmini-

steriet. Jamen så skal enhver minister da have mulighed for at blive rensset for mistanke om at have gjort noget forkert!

Den anden mulighed er, at én – eller flere end én – minister har gjort noget dadelværdigt. Så må det ikke være en borgerlig regerings politik at hindre, at sandheden kommer frem. Derfor er det nødvendigt at få foretaget de nødvendige undersøgelser, så vi får en afklaring af ansvarsplaceringen. Det mener jeg må ske af hensyn til retsbevidstheden.

Når det gælder metoder eller midler til undersøgelse, er der teoretisk set fem muligheder – så vidt jeg er orienteret, ja, jeg har fået at vide, at der måske også er en sjette mulighed.

De fem, jeg vil nævne, er en dommerundersøgelse, en kommissionsdomstol, en parlamentarisk kommission, en opfordring til ombudsmanden om at genoptage undersøgelserne i henhold til ombudsmandslovens § 7, stk. 4, hvor ombudsmanden kan indkalde personer til for retten at afgive vidnesbyrd om forhold, som er af betydning for hans undersøgelse. Endelig et særligt parlamentarisk undersøgelsesudvalg i lighed med det, vi havde i den såkaldte østtyske flytningesag. Her forudsætter jeg, at justitsministeren i denne sag vil give sine embedsmænd en tjenestebefaling til at udtale sig.

Af de fem skitserede muligheder mener jeg, at en af de to sidste er bedst under hensyntagen til, at vi allerede har en dygtig og grundig redegørelse fra ombudsmandens side.

Sluttelig vil jeg understrege, at jeg under arbejdet i Retsudvalget vil bede justitsministeren nærmere redegøre for de fem af mig skitserede undersøgelsesmuligheder. Nye informationer og argumenter vil naturligvis påvirke den videre stillingtagen til, hvilken undersøgelsesmetode der er bedst.

Men hovedspørgsmålet bliver: Skal vi have en fuldstændig afklaring af ansvarsplaceringen? Mit svar er: Ja, af hensyn til retsbevidstheden.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg har et enkelt spørgsmål til hr. Kofod-Svendsen. Jeg forstod på hr. Kofod-Svendsen, at han nu ønskede helst en parlamentarisk undersøgelse i stil med den, der blev gennemført i sagen om udrejsefolkene fra Østberlin.